

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βιλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εἰρσκοῦνται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβίλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταίνιας.

Συνδρομὴ ἑτησία προπληρωτὴ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀντικτῶν κα' ἐκδότην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρτήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φυλλοῦ γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ἑκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ οἰκονομία. — Ἐν τῇ γῶρᾳ τῶν μαργαριτῶν! (ὑπὸ κ. Εὐαθρίας Σβορώνου). — Γυναικεῖαι τέχναι: ἡ ποικιλιτικὴ (ὑπὸ κ. Μαρίας Α. Μαυρογορδάτου). — Τὸ πικρὸν καὶ ὁ Ζέφυρος (ποίημα ὑπὸ Ἐκατόμβης). — Αἱ διάφοροι ἐκδηλώσεις τῆς λύπης (ὑπὸ κ. Μαρίας Βελλῆ). — Γυναικεῖαι ἱατροὶ (ὑπὸ κ. Καρολίνης Σχιούλτης). — Ποικίλα. — Περιεχόμενα τῆς ἱστορίας τῆς γυναικός. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Γενικῶς πρὸς τὴν γυναῖκα ἀποδίδεται ἡ μομφὴ τῆς οἰκογενειακῆς κακοδαίμονίας, διότι παρ' αὐτῇ ἡ ὀσημέραι κατακλύζουσα τὰς χώρας καὶ πόλεις πολυτέλεια τυγχάνει μᾶλλον εὐπρόσδεκτος ἢ παρὰ τῷ ἀνδρὶ. Ἡ ἀρχὴ δὲ ὅτι ἡ καλὴ οἰκοδέσποινα ἐδραιεῖ οἶκον, ἐνῶ ἡ σπάταλος ἐκ βάθρων τοῦτον καταστρέφει εἶναι παραδεδομένη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἐὰν μάλιστα λάθωμεν ὑπ' ὄψει διάλογόν τινα τοῦ Σωκράτους πρὸς τὸν πλουσιώτατον φίλον του Κριτόβουλον, θέλωμεν πεισθῆ, ὅτι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔθηκεν αὐτὸς οὗτος ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ πλούσιος Κριτόβουλος πικρῶς πρὸς αὐτὸν παραπονούμενος ποτε διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ πλούτου του, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Ἄλλὰ δὲν ἀγνοεῖς βεβαίως ὅτι ὑπάρχουσι γεωργοί, οἵτινες καλλιεργοῦσι γόνιμον γῆν καὶ ἐν τούτοις θεωροῦνται ἄποροι καὶ ἐνδεεῖς, ἐνῶ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλλιεργοῦντες γῆν καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος, ζῶσι βίον εὐδαίμονα καὶ ἀπολαυστικόν. Μὰ τὸν Δία! εἶπεν ὁ Κριτόβουλος, πιστεύω τοῦτο· διότι οἱ μὲν πρῶτοι κατασκευάζουσι ἀνάγκας καταστρεπτικὰς, ἐνῶ οἱ δεῦτεροι ἀρκοῦνται εἰς τὴν ἱκανοποίησιν μόνον τῶν ἀπολύτων αὐτῶν ἀναγκῶν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν γυναῖκα, καλὴ οἰκοδέσποινα δύναται ἀπὸ κοινοῦ

μετὰ τοῦ συζύγου μεγάλως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κοινὴν εὐτυχίαν. Διότι ἐνῶ ὁ σύζυγος εἰσάγει τὸν πλοῦτον εἰς τὸν οἶκον ἢ γυνὴ χρησιμοποιεῖ αὐτόν. Καὶ ἐὰν μὲν καλὴ τοῦ πλούτου γίνηται χρεῖσις ὁ οἶκος εὐδοκίμει καὶ προκόπτει, ἐὰν δ' οὐ ὁ οἶκος καταπίπτει.»

Καὶ οἶκοι ἀληθῶς δὲν ἔπαυσαν ἐδραιοῦμενοι καὶ καταπίπτοντες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἄλλ' ἄρα ἡ γυνὴ ἐκούσιως καὶ ἐν συνειδήσει συνετέλεσεν εἰς τοῦτο! Ἄφ' ἧς δὲ στιγμῆς ὁ μέγας ἐκεῖνος φιλόσοφος ἀνεθήκεν αὐτῇ τὴν μεγίστην τῶν εὐθυνῶν, ἀπονείμας τὸν τίτλον τῆς σωτῆρος ἢ καταστροφῆος τῆς οἰκογενείας, οἱ τὰ τῆς γυναικὸς διατάττοντες εἰργάσθησαν ὅπως ἔδει, ἵνα καταλλήλως μορφώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοῦτο! Διδάσκουσιν αὐτῇ τὴν οἰκονομίαν, ἐνῶ ἐξοικειοῦσιν ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας εἰς τὴν πολυτέλειαν. Ὡς ἄθυμα ὁ πατήρ, ὁ πάππος, οἱ φίλοι προσφέρουσιν αὐτῇ πλαγγόνα, πλουσίαν ἐσθῆτα περιβεβλημένην. Ὡς ἐνδυμα κατασκευάζουσιν αὐτῇ χαριέστατον ἐξ ὀραίων χρωμάτων, ταινιῶν, παραρτημάτων καὶ πλουσιῶν τριχάπτων τοιοῦτον. Εἶναι τόσον ὀραία ἢ μικρὰ! ὁμοιάζει τόσον μὲ τὴν πλαγγόνα τῆς! Τὸ πρῶτον ἐργόχειρόν τῆς εἶναι ἀντικείμενον πολυτελοῦς ποικιλίματος ἐπὶ καναβᾶ. Τὸ σακκίδιον τοῦ ἐργοχείρου τῆς εἶναι βύρσινον, στοιχίζει δὲ περισσότερο ἢ ὅσον ὀλόκληρον ἐνδυμα πτωχῆς. Ἐν συνόλῳ εἰπεῖν πᾶν τὸ περιβάλλον αὐτὴν ἀποπνέει τὴν πολυτέλειαν, ἐξοικεῖ εἰς τὴν σπατάλην καὶ ἀπομακρύνει τῆς οἰκονομίας.

Πῶς δύναται ἡ κόρη αὕτη, γυνὴ γενομένη νὰ ἀγαπήσῃ τὴν οἰκονομίαν καὶ νὰ μὴ θεωρῇ τὴν πολυτέλειαν ὡς ἀποτελοῦσαν ἀναπόσπαστον τῆς εὐτυχίας τῆς μέρος! Ἡ μὴ ἐνοσῆ κἂν ὅτι εἶναι πολυτελής καὶ σπάταλος, ἀφοῦ βλέπει τὰς συντρόφους τῆς διαγοῦσας βον μυριάκις πολυδαπανώτερον τοῦ ἰδικοῦ τῆς.

Ἡ πολυτέλεια εἶναι ἰδέα ποικίλλουσα ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν, τῶν λαῶν, τῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ τῶν μέσων, ἅτινα τὰ ἄτομα διαθέτουν. Τὰ χονδροειδῆ πῆλινα ἀγγεῖα τῆς ἀρχαίου ἐποχῆς ἐθεωρήθησαν πολυτελεῖς ἐπινοήσεις διὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους λαούς. Ὁ ἄρτος ἐθεωρήθη πολυτελεῖς ἐδεσμα διὰ τοὺς τρεφομένους ἐκ βαλάνων καὶ ξηρῶν καρπῶν, ὡς ὁ οἶνος πολυτελεῖς ποτὸν διὰ τοὺς εἰθισμένους νὰ πίνωσιν ὕδωρ. Ἡ πολυτέλεια ὅθεν εἶναι συμφυῆς τῷ ἀνθρώπῳ ὡς ἀποτελοῦσα ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀνάγκη ὁμῶς νὰ ρυθμίζεται πρὸς τὰ μέσα καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἐκάστου. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ λέγωσι πρὸς τὴν γυναῖκα: σὺ καταστρέφεις τὸν οἶκον διὰ τῆς πολυτελείας, ἃς διδάξωσιν αὐτῇ τὸν ὀρισμὸν αὐτῆς, ἵνα ἀναλόγως τῶν μέσων ἅτινα διαθέτει, ποιῆται χρῆσιν αὐτῆς. Ἄγνοεῖ ἡ κόρη ὅτι ἀπλὴ ταινία ἀπόρου δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς ἀδαμάντινον περιδέραιον πλουσίας. Μὴ ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας ὑπάρχει διάκρισις τις ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ αὐτῶν.

Ἡ μὴ πλουσία μήτηρ δὲν μεταποιεῖ τὴν ἰδικὴν τῆς ἐσθῆτα, ὡς ἐπραττον ἐν προγενεστέροις καιροῖς, ἵνα κατασκευάσῃ ἐνδυμα δι' αὐτήν. Προτιμᾷ νὰ τὴν δωρήσῃ εἰς τὴν ὑπερέτριαν. Ἀδιάφορον ἂν τὸ φόρεμα ἐκεῖνο μεταβάλλῃ τὴν τέως χωρικὴν εἰς γυναικῆ με ἀξιώσεις, ἀπεκδυομένη μετὰ τοῦ ἐνδύματός τῆς τὸν ἀνθρώπων τῆς ἀπλότητος καὶ ἀνεπαισθήτως ὑπαγομένην εἰς τὰς ἰδέας, τὰς ἐξέεις καὶ τὰ αἰσθητά τῶν Κυριῶν τῶν πόλεων. Ἐντεῦθεν τὸ κακὸν ἐξαπλοῦται, γενικεύεται, χωρὶς ποσῶς νὰ πταίῃ ἡ γυνή, χωρὶς κἂν νὰ ἦ ὑπεύθυνος. Δὲν ὑπάρχει διάκρισις τάξεων, διάκρισις περιουσιῶν, διάκρισις ἀνατροφῆς.

Τὴν ῥοπὴν ἢ ἡ γυνὴ ἔχει πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ὠραίου, οὐ μόνον δὲν ρυθμίζει καὶ συγκρατεῖ τὴν ἀγωγὴν, ἀλλὰ καὶ ὑποθάλλει καὶ ὑποδαυλίζει. Ἡ τελειοποιήσις τῆς βιομηχανίας εἶναι τὸ δέλεαρ, ὅπερ συμπληροῖ τὸ κακόν. Ἀνὰ πᾶν βῆμα τῆς τῶ ὠραίου, κατὰ τὸ φαινόμενον δὲ καὶ εὐθηνόν, τὴν δελεάζει. Ἡ γυνὴ δὲ συνήθως δελεάζεται εὐκολώτερον, διότι ἀγνοεῖ τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος.

Καὶ ὁ σύζυγος ἀνεπαισθήτως παρασύρεται ἐπίσης. Ὁ μέγας Φραγκλῖνος λέγει πού: «*Ἐλάμβανον πάντοτε τὸ πρόγευμά μου ἐντὸς πινακίου πηλίου καὶ διὰ κοχλιαρίου ἐκ κασιτέρου. Ἡμέραν τιὰ ἡ σύζυγός μου μοι προσέφερεν αὐτὸ ἐντὸς πινακίου ἐκ πορσελάνης καὶ διὰ κοχλιαρίου ἀργυροῦ. Ἐπὶ τῇ διαμαρτυρῇ μου ἀντέταξεν: «Σὲ θεωρῶ ἀνώτερον ἐὼν γειτόνων μας, οἷσιν γευματίζουσι με ἀργυρᾷ κοχλιαρία.» Ἡ ὑπερηφάνειά μου ἐκολακεύθη καὶ ἐσιώπησα.»*

Ὅ,τι συνέβη εἰς τὸν Φραγκλῖνον συμβαίνει καθ' ἐκάστην εἰς τοὺς σύζυγους καὶ πατέρας. Ἡ γυνὴ ἀγνοοῦσα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος, παρκινεῖ αὐτοὺς ἀκουσίως εἰς τὴν πολυτέλειαν, ἢ συγγέουσα ταύτην μετὰ τῆς καλαισθησίας. Τιθεμένη ὀπισθεν τοῦ ἄρματος τῆς πρώτης θυσιάσει ἀσυνειδήτως πολλάκις τὸ μέλλον εἰς ἱκανοποίησιν παρόντος ἀσκόπου, κενοῦ καὶ ματαίου.

Ἄς ἐξοικειωθῇ ὅθεν δι' ἀγωγῆς ἐπιμελεμένης εἰς τὴν οἰκονομίαν, ἃς μελετήσῃ τὸν σφόν τοῦ Σωκράτους ὀρισμὸν, καθ' ὃν «ὁ πλούσιος εἶναι πτωχός, ἐὰν ἀγνοῇ νὰ ρυθμίσῃ τὰς δαπάνας του, ἐνῶ ὁ πτωχός εἶναι πλούσιος ἀρκούμενος εἰς ὃ,τι ἔχει. Ἄς ἐνπερησθῇ τὴν ὠραίαν ἰδέαν «οὐκ ἐν τῷ

πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ. Ἄς μάθῃ ὅτι ἡ πολυτέλεια δὲν μαρτυρεῖ οὔτε καλλαισθησίαν, οὔτε εὐγενῆ αἰσθητά. Τέλος ὅσον εὐπορος κἂν ἦ, ἃς πεισθῇ ὅτι δὲν ὀφείλει μόνον νὰ μεριμνᾷ περὶ παντός τοῦ ἐξασφαλίζοντος τὴν ἰδίαν τῆς εὐτυχίαν, ἀλλὰ νὰ ἀφιερῇ εὐχαρίστως τὰ ἐκ τῆς οἰκονομίας καὶ τάξεώς τῆς προκύπτοντα ἐναποταμιεύματα εἰς εὐποιῖαν καὶ ἔλεον τῶν ἀναξιοπαθούτων πτωχῶν.

Εἰς τὴν χώραν τῶν μαργαριτῶν

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου φύλλον)

Οἱ ἄνδρες πιστεύουσιν εἰς τὸ πεπρωμένον. Μὴ μεριμνοῦντες περὶ τῆς ἐπαύριον, περιφρονοῦσι τὸν θάνατον. Κοιλαινῶσι δὲ κορμὸν δένδρου ὡς φέρετρον αὐτῶν, ὅταν αἰσθανθῶσιν ἑαυτοὺς σπουδαίως προσέβλημένους ὑπὸ νόσου.

Οἱ κάτοικοι τῶν νήσων Τιανοτοῦ ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας ἐξασκοῦνται ὡς δῦται, ἐπάγγελμα περιλαμβάνον τὸν μόνον πόρον τῆς ζωῆς τῶν. Ἄλλοτε ἐπήρκει διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ὁ κοκκοφοίνιξ, τὸ δένδρον τοῦτο τῆς Θεῆς Προνοίας. . . Τοῖς ἐδίδοξε ξύλα πρὸς κατασκευὴν τῶν οἰκιῶν, ἀκατίων καὶ τάφων αὐτῶν. . . φύλλα δυνάμενα νὰ τοὺς προφυλάττωσι, γάλα δροισιτικόν, κάρουον εὐχυμον καὶ θρεπτικόν καὶ ἵνας ἐπιτηδείας πρὸς ἐργασίαν, πρὸς πλοκὴν ψάθων ἢ κατασκευὴν σχοινίων. Ἄλλ' οἱ ὄροι οὗτοι τῆς πρώτης ζωῆς δὲν ἐπαρκοῦσι πλέον διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Πολυνησίας· ἡ χρυσὴ ἡλικία παρήλθε διὰ τοὺς λαοὺς τούτους, παρ' οἷς εἰσέβαλεν ὁ πολιτισμὸς καὶ οἷτινες ἔχουσιν ἀνάγκην περιζωμάτων ἐξ ἰνδιάννης ἢ μετᾶξῆς διὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας, τροφῶν εἰσαγομένων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, καπνοῦ, ἰδίᾳ δὲ ῥακῆς «*namu*» δηλητηρίου, ὅπερ δεκατίζει ὡς ἡ φοβερωτέρη τῶν ἐπιδημιῶν.

Οἱ μετερχόμενοι τὸ ἐμπόριον τῶν ὀστρέων καὶ μαργαριτῶν πλοῖαρχοι, εὐκόλως ἐκμεταλεύονται τὰς ἀρτιγενεῖς ὀρέξεις τῶν νησιωτῶν, ἀνταλλάσσοντες εὐρωπαϊκὰ προϊόντα, ἀντὶ τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλιείας ὑπηρεσιῶν αὐτῶν.

Αἱ νῆσοι τοῦ Τιανοτοῦ εἰσὶ νῦν τὸ εὐρύτερον κέντρον τῆς ἀλιείας τῶν μαργαριτοφόρων ὀστρέων· τοῦ ὀστράκου αὐτοῦ γίνονται χρῆσις ἐν τῇ λεπτοουργικῇ, τῇ ποικιλτικῇ, (*marqueterie*) τῇ τορνευτικῇ, πρὸς κατασκευὴν ῥιπιδίων, πρὸ πάντων δὲ κομβίων· ἡ πολυτέλεια τῶν λαμπρῶν ἡμῶν ἐπίπλων, ἀπαιτεῖ ἀξιοσημειώτους ποσότητας τοιούτων. Οἱ τοῦ Ταϊτῆ λεγόμενοι μαργαρίται ἔχουσιν ἄλλως μεγάλην φήμην· ἡ λαμπρὰ αὐτῶν διαύγεια τοὺς καθιστᾷ πολυτιμωτέρους ἐκείνων τῶν Ἰνδιῶν ἢ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Τιανοτοῦ ἔχουσι πολλὴν ἐργασίαν, ὅπως ἱκανοποιήσωσι τὰς ἡγεμονικὰς ἡμῶν ἰδιοτροπίας.

Ἄπαντες οἱ Τιανοτιανοὶ εἰσὶ δῦται· ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά κολυμβῶσιν ὡς ἰχθεῖς καὶ ζῶσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὡς τοῦ συνήθους αὐτῶν στοιχείου καὶ ἐναντίον τῶν προσβολῶν τοῦ καρχαρίου, τοῦ ἀθηφάγου τούτου, ὅστις φέρει τριπλὴν σειρὰν κοπτερῶν ὀδόντων. Ὁ δῦτης κατελθὼν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὀφείλει πάντοτε νὰ περιμείνῃ τὸν φοβερὸν του ἀντίπαλον.

Ὅτε ὁ καρχαρίας πλησιάσῃ ὑπόπλως δι' ἀπάσης τῆς ταχύτητος τῶν πτερυγίων αὐτοῦ, ὁ Τιανοτιανὸς οὐδόλως ταρασσεται, ἀλλὰ κάμνει ἀπότομον ἐλιγμὸν ἐν τοῖς κυανοῖς βάθεσι

τῆς λίμνης, ζητῶν ὅπως καταλάβῃ εἰς τὸ πλευρὸν τὸν ἐχθρὸν του, ὅστις ἔνεκα τοῦ μακροῦ αὐτοῦ σώματος, μόνον ἐμπρὸς καὶ κατ' εὐθείαν βλέπει καὶ ἐπὶ τέλους, ἐν οὗτος εἶναι ἀρετὰ εὐκίνητος, τὸν διατρύχῃ διὰ ταχείας κινήσεως τοῦ ἐγχειριδίου του. . . Ἀνέρχεται εἶτα ἐπὶ τῆς λέμβου αὐτοῦ ἐκβάλλων κραυγὴν θριάμβου καὶ ἐν ἐπευφημίαις περικυκλούμενος ὑφ' ἀπάντων τῶν συντρόφων του· τὸ σῶμα τοῦ τέρατος φερόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος κόπτεται μετ' ἐπιμελείας. Τελεῖται δὲ συμπόσιον διὰ τῆς σαρκὸς δ' αὐτοῦ, ἧτις ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἐκ τῶν τρυφερωτέρων. . . ἀλλ' ἵνα, κατὰ τὴν κοινὴν παράδοσιν, λάβῃ ὁ νικητὴς τὴν τοῦ ἡττηθέντος δύναμιν.

Μετὰ τοιούτου ἐχθροῦ δὲν ὑπάρχει μέσος ὅρος. . . ἡ πρέπει νὰ τὸν φάγῃ τις ἢ νὰ κατατραγῶθῃ ὑπὸ τούτου, τῆς μονομαχίας περατουμένης πάντοτε διὰ συμποσίου, γενομένου τῇ δαπάνῃ τοῦ ἑτέρου τῶν μαχομένων. . .

Ὅταν ὁ καρχαρίας νικήσῃ, ὅπερ συχνότερον, δὲν ἀπολύει τὸν ἀντίπαλόν του, παρὰ ὅταν μόνον ἀποκόψῃ διὰ τῶν ὀστέων αὐτοῦ ὀδόντων πόδα ἢ βραχίονα τοῦλάχιστον τούτου.

Καὶ ἐν τούτοις βλέπομεν γυναῖκας ἢ νεάνιδας κατερχομένας ἐντὸς τοῦ ὕδατος πρὸς ἀλιείαν ὀστρέων, ἅτινα ἀνταλλάσσουν ἀντὶ λεπτῶν ὑφασμάτων, δι' ὧν στολίζονται μετὰ τήσεως φιλαρσεκίας καὶ ἅτινα παραχωροῦσιν αὐτοῖς οἱ ἐμποροπλοῖαρχοι εἰς ὑπερόγκους τιμὰς.

Θέλετε νὰ μάθητε πῶς οἱ αὐτόχθονες τοῦ Τιανοτοῦ πηγαίνουσι νὰ ἀποσπάσωσιν ἐκ τοῦ βράχου ἢ τοῦ βῆθους τῆς θαλάσσης τὰ μεγάλα ὄστρεα-pintadines- ἅπερ οἱ φυσιολόγοι ἐκάλεσαν «*meleagrinae margaritiferae*» καὶ ὧν ἡ διάμετρος φθάνει ἐνίοτε εἰς 0, μ 30 τὸ δὲ βῆρος εἰς 9—10 κοιλόγραμμα;

Φαντάζεσθε τὰ γαλιναῖα ὕδατα περιμετρικῆς λίμνης; Πέριξ αὐτῆς ἐκτείνονται ἀληθῆς τείχη κοκκοφοινίκων, κεκλιμένων ὑπὸ τὸν ἄνεμον τοῦ πελάγους μετὰ μεγάλου τῶν φύλλων τριγμοῦ· ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας ταύτης γλιστρῶσιν ἡρέμα αἱ φαλινοπλήγες ἢ τὰ ἀπλᾶ τῶν ἀλιείων μονόξυλα.

Δῦται καὶ δῦτριά εἶναι εὐδύμα αὐτῶν μόνον τὸ *pareu*, ταινίαν ἐξ ὀθόνης ἧτις, κεκομωμένη ἐπὶ τοῦ ἰσχύου, κατέρχεται μέχρι τῶν γονάτων.

Ἐκαστος ἐφοδιάζεται με πλάτυστομον μάχαιραν, δι' ἧς ἀποκόπτει τὴν βῆσιν τῶν ὀστράκων καὶ δι' εἰδικῶν μηχανήματος, ὅπερ οἱ ναυτικοὶ καλοῦσι *διόπτρας τοῦ καλαφάτου* (*lunette de calfat*). Αἱ αὐτοκαλούμεναι αὐταὶ διόπτραι συντίθενται ἐκ τεσσάρων μικρῶν σανιδίων, σχηματιζόντων ἐπὶ μήκῃ θήκη, ἧς τὸ μὲν ἐν μέρος κλείεται δι' ὕδρου, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον μένει ἀνοικτόν, ὅπως ἐντὸς ταύτης εἰσέλθῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀλιέως.

Οὗτος θέτει τὸ ὑαλωτὸν μέρος τῆς θήκης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τῆς ρυτιδουμένης πάντοτε ὀλίγον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ ἐφαρμόζει τὸσον δεξιῶς τοῦτο, ὥστε νὰ βλέπῃ καλλήτερον τὰ τῆς λίμνης ὕδατα. Χάρης τῇ διαυγείᾳ τούτων καὶ τοῖς ἐξησκημένοις ὀφθαλμοῖς του, ὁ ἀλιεὺς τοῦ Τιανοτοῦ ἀνακαλύπτει οὕτω τὰ ὄστρεα εἰς βάθος 20 μέχρι 30 ὄργων, ἂν καὶ τὸ φαινὸν τούτων χροῖμα εὐκόλως συγχέεται ἐκείνῳ τῶν βράχων.

Ὅτε οἱ ἀλιεῖς εὐρεθῶσιν εἰς κατὰλληλον μέρος, τὰ πλοιά-

ρια σταματῶσι, πάντες συναθροίζονται, ὁ ὄρχηγὸς ἐγείρεται, σταυροὶ τὰς χεῖρας του, ὑψηλῆ δὲ τῇ φωνῇ εἰς τὴν ἡχηρὰν καὶ τόσον ποιητικὴν γλώσσαν τοῦ Μαχορῆ, ἀπευθύνει πρὸς τὸν γαλανὸν οὐρανὸν πανηγυρικὴν ἐπίκλησιν. . . Ἐκαστος ἐξετάζει πάλιν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης μετὰ τῶν ζυλίνων διοπτρῶν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πέσῃ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἀποσύρων τὴν περιζωστραν αὐτοῦ.

Ὁ ἰθαγενὴς τῶν νήσων Τιανοτοῦ εἶναι ὁ πρῶτος δῦτης τοῦ κόσμου. Ἀπαξιοῖ νὰ δέσῃ βάρη εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ὡς πρᾶττουσιν ἅπαντες οἱ ἄλλοι, νὰ φράξῃ τὴν βίνα καὶ τὰ ὄτα αὐτοῦ διὰ βῆμα βῆμα βεβαμμένους ἐντὸς ἐλαίου, νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του, μεταχειρισθῇ δὲ τέλος σχοινίον ὅπως ἀνέλθῃ.

Ὡς μόνον ἐφόδιον ἔχει τὸ ἐγχειριδίον του, ὅλον δὲ τὸ μέσον τῆς ἐνεργείας του εἶναι ἡ ἰσχύς αὐτοῦ συνηνωμένη μετὰ τῆς ἀπαραιμίλου ἀκνησίας τῶν μυῶν του. Ἀρνεῖται νὰ μεταχειρισθῇ σκάφανδρον, (*scaphandre*) ἰσχυρίζομενος ὅτι τὸ μηχανημα τοῦτο εἶναι ἐπιβλαβὲς τῇ ὑγείᾳ καὶ ὅτι βαρύνει τὰς κνήμας.

Πρὶν ὀρμήσῃ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, κατέρχεται με τὸς πόδας πρῶτον, κάμνων προμήθειαν ἀέρος· τὸ στῆθός του ὑπεγείρεται, οἱ πνευμόνες του λειτουργοῦσι μετὰ δυνάμεως, μετὰ ὀρμῆς δὲ κατέρχεται εἰς μέγιστα βάθη, μέχρι τοῦ μέρους ὅπου εἶδεν ὄστρακόν τι.

Διαμένει ἐπὶ ἐν, δύο, ἐνίοτε δὲ καὶ τρία λεπτὰ ἐντὸς τοῦ βῆθους τῆς λίμνης, ὅπως ἀποσπάσῃ τὸ ὠραιότερον ὄστρεον ὅπερ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ὄψεως, φαίνεται ὅτι περιέχει μαργαρίτην.

Πιέζει μετὰ δυνάμεως τὰς πτυχὰς τοῦ ὄστρέου, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πτώσιν τῶν, δυνατὸν, ἐν αὐτῷ περιεχομένων μαργαριτῶν, δι' ἰσχυροῦ δὲ τοῦ ποδὸς κτυπήματος καὶ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἀνέρχεται μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.

Περατωθείσης τῆς ἀλιείας τῆς ἡμέρας, τὰ ὄστρεα ἀνοίγονται πρὸ τοῦ ἐμποροπλοῖαρχου, ὅστις ἐξεμίσησε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ταύτην· ὁ ἔμπορος οὗτος, ὅστις τοὺς πληρώνει κακῶς ἢ τοὺς μεθύσκει διὰ ῥακῆς, ἵνα μὴ τοὺς πληρώσῃ παντάπασι, διὰ ζηλοτύπου ὀφθαλμοῦ ἐπιβλέπει τὸν καθαρισμὸν τῶν ὀστρέων Δυσπιστεῖ τοῖς ἀλιεῦσιν, οἷτινες ἐπιδεικνύουσιν ὄλως ἐξαίρετικὴν ἐπιδεξιότητα, ὅπως ὑπεξαιρέσωσι τοὺς μαργαρίτας, κρύπτοντες αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ στόμα τῶν ἑτι.

Τὸ ὄστρεον κενοῦται ἐπιμελῶς· μετὰ προσοχῆς ἐξετάζουσι τὰς πτυχὰς τοῦ μακλαίου καὶ ἅπαν ἐν γένει τὸ ἐσωτερικόν του. Ὁ μαργαρίτης κρητεῖται ὑπὸ ἀσθενοῦς μεμβράνης καὶ εὐρίσκειται ἐλεύθερος πάσης συνοχῆς, θὰ ἤρκει δὲ ἐλαχίστη ἀπροσεξία καὶ ὁ κρατῶν τὸ ὄστρεον θὰ ἔχανε τοὺς θησαυροὺς, ὅς τοῦτο περικλείει, ἐντὸς τῶν κοραλλίων καὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας.

Οἱ σοφοὶ θὰ ἠδύνατο νὰ σᾶς δώσωσιν εὐρείας ἐξηγήσεις περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν μαργαριτῶν, ἡμεῖς ἀρκεσθῶμεν ὅπως θεωρήσωμεν αὐτὸν ὡς μικρὸν κογγύλιον, ὅπερ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀναπτύσσεται συμμετρικῶς ὅπερ σχηματίζεται ἐκ τῆς ἐκκρίσεως ὑπὸ τοῦ ὄστρέου ὑγροῦ περὶ σῶμα ξένον ἢ πυρρῆνα. Κόκκος ἄμμου εἰσαχθεὶς ἐντὸς τούτου, δύναται νὰ παραγάγῃ θυμασίον μαργαρίτην· μαργαρώδης ὕλη καλύπτει τοῦτον διὰ στρώματος ἐλαφροῦ καὶ διαφανοῦς, δευτέρα καλύπτει εἶτα τὴν

πρώτην και οὕτω καθεξῆς ὡς αἱ χιτώνες κρομμύου ἐπανατίθενται μετὰ τῶν.

Οἱ Ἀνατολίται ἐν τοῖς μύθοις αὐτῶν, θεωροῦσι τὸν μαργαρίτην ὡς ἀπολιθωθεῖσαν σταγόνα δρόσου.

Εἰς πολλὰς παραδόσεις εὐρήται τοῦτο. Ἐρρίκος Βερθούδ, ὁ γόνος, διηγείτο ἄλλοτε τὴν παράδοσιν καθ' ἣν, ἡ σταγόνα ἀπῆλυσεν ὄλων τῶν τιμῶν ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ μαργαρίτου. . .

— Πρωτὰν τινὰ ὁ ἅγιος Πατὴρ, βεβαρημένος ὑπὸ τῶν κόπων τῆς παρελθούσης νυκτός, καθ' ἣν ἐδέετο ὑπὲρ τῶν ἀμαρτολῶν τῆς χριστιανοσύνης, ἠπλόηθη νοχελῶς ἐπὶ τῆς μαλακῆς γλῶσσης τοῦ Παραδείσου τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἡ Τίραρα αὐτοῦ, ἐφ' ἧς ἐξοχος μαργαρίτης ἐπέκειτο, ἐκρύθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγρίας βρώμης, ἧτις ἐν ἀφθονίᾳ ἐκεῖ ἀφίετο. Εἰς τὸ ἄκρον στελέχους, ὅπερ ὁ ἥλιος τῆς προτεραιᾶς εἶχε θλιβερώς ἀποξηράνει, ἐταλαντεύετο σταγὼν δρόσου, ἧτις μετὰ φαιδρότητος ἀπετάνθη πρὸς τὸν μαργαρίτην, καλέσασα αὐτὸν διὰ τοῦ γλυκέος ὀνόματος τοῦ ἀδελφοῦ. Ὁ δὲ ὑπερήφανος μαργαρίτης, ὅστις ἤξιζε πλέον τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου σκούδων, ἀπήντησεν εἰς τὴν σταγόνα ὅτι ἦτο τρελλή.

— Καὶ πρὸς τί εἶσαι χρήσιμος, ἠρώτησε τότε αὕτη;

— Ὅπως ἐθαμβῶ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

— Ἐγὼ δὲ ὅπως ἀποθνήσκω δίδουσα τὴν ἐλεημοσύνην, ἀπήντησεν ἡ σταγὼν, ὅτε ἀρεθεῖσα ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στελέχους τῆς γλῶσσης, εἰς ὃ ἀπέδωκεν οὕτω τὴν ζωὴν.

Ἄγγελος ἐλθὼν συνέλεξε τὴν σταγόνα, ἀποδοῦς ταύτην αὐτῷ τῷ θεῷ, ἦν εὐλογήσας οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς Χερουβίμ, ἐν ᾧ ὁ μαργαρίτης ἀπώλεσε τὴν λάμψιν του. . . . Θαλαμηπόλος τοῦ πάπα συνέτριψε τοῦτον ὑπὸ τὴν πέτραν του.

Τὸ ἐπιμύθιον τῆς ἱστορίας ταύτης εἶναι ὅτι ὁ ὠραιότερος μαργαρίτης τοῦ κόσμου δύναται νὰ χάσῃ τὴν λάμψιν αὐτοῦ καὶ γηράσῃ ἢ φθιρῇ ἐντελῶς καὶ ἀποθάνῃ· οἱ ὄροι οὗτοι εἰσὶ καθιερωμένοι.

Ἐὰν ἐγῆτε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἦσθε κάτοχοι ἐξόχων μαργαρίτων, λάβετε ὑπὲρ αὐτῶν φροντίδα· τὰ ὀξέα καταστρέφουσιν αὐτούς, τὰ δὲ βραδεία ὀσμὴν ἔχοντα ἀέρια τὴν ἀμαυροῦσι.

Γνωρίζετε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐν παραφορᾷ ματαιότητος διέταξε νὰ διαλύσωσιν ἐντὸς ὄξους μαργαρίτην ἀξίαν 1,500 000 δραχμῶν καὶ κατέπειε τοῦτον εἰς ὑγίαν τοῦ νικητοῦ τῆς τοῦ παλαίου στρατιώτου Μάρκου Ἀντωνίου. . . . Τὸ τοιοῦτον ἀναφέρουσιν ὡς βέβαιον οἱ συγγραφεῖς.

Εἰς τὴν Ὡκεανίαν δὲν ὑπάρχουσιν ἀξιοὶ λόγου μαργαρίται· οἱ ἱεραπόστολοι ἐν τούτοις τῶν Γαμβιέρων νήσων ἐξέθησαν εἰς Παρισίους ἐν ἔτει 1867 λευκὸν τοιοῦτον, διὸ ἦν ἐξήκοντος 100,000 δραχμῶν. Δὲν εὐρέθησαν ἀγοραστὰ καὶ τὸν προσέφεραν εἰς τὸν Πάπαν, κοσμητήντα δι' αὐτοῦ τὸ διάδημα τῆς ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ ἁγίου Πέτρου προτιμωμένης Παναγίας του.

Οἱ μαργαρίται εἰσὶ συνήθως λευκοί, ἐν ᾧ οἱ μέλανες εἶναι πολὺ σπάνιοι. Εἰσὶ καὶ ἐρυθροὶ τοιοῦτοι παραγόμενοι ὑπὸ τῆς πίττης, εἶδος ὡσειδοῦς ὀστρέου ἀλιευμένου ἐν τῇ Μεσογείῳ ἢ τοῦ *strombiscou* (*turbinelle*) ὀστράκου τοῦ Ἰνδικοῦ Ὡκεανοῦ· οἱ ὄχροι, φαιοὶ καὶ κυανοὶ χρώματος μαργαρίται εἰσὶ ἀνωμαλῆαι μὴ ἔχοντες γενικῶς ἀξίαν τινά.

Οἱ ἀλίεις τῶν Τιανοτοῦ ἔχουσιν ἀντιζήλους ἐν Κεϋλάνῃ, τοῖς κόλποις τοῦ Παναμᾶ καὶ τῆς Καλιφορνίας· τὰ ρεύματα τῆς Σκωτίας, ἡ Οὐαλία, ἐπαρχίαι τινὲς τῆς Ἰρλανδίας, τῆς Σαξωνίας καὶ τῆς Βοημίας, πρέφουσιν ἐπίσης μαργαριτοφόρα ὀστρεα. Ἐξ αὐτῶν εὐρίσκονται ἐπίσης ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ Σικουάνᾳ· ἀλλ' οἱ πωλοῦντες τούτους ὅπως τοῖς παρῆξοι μείζονα ἀξίαν, τοῖς δίδουσι ξένην καταγωγὴν, κηρύττοντες, ὅτι ἔρχονται οὗτοι ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ κόσμου.

Τὸ σχῆμα τῶν μαργαρίτων ποικίλλει κατὰ τὴν θέσιν, ἦν λαμβάνουσιν οὗτοι ἐν τῷ ὀστρέῳ, ἐντὸς τοῦ ὀσπίου ἢ τῆς ἔρριψε τὸν πυρῆνα, περὶ τὸν ὅποιον οὗτοι σχηματίζονται. Οἱ σχῆμα ἀπίου ἔχοντες μαργαρίται καὶ ἐν γένει οἱ στρογγύλοι τιμῶνται πλέον τῶν ἄλλων.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας κατέχει θησαυρὸν μαργαρίτων μεγάλης κανονικότητος, ἀλλ' ὁ Σάχης τῆς Περσίας ὑπερβάλλει ταύτην κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἔχων κομβολόγιον πολὺ σεβαστοῦ μήκους, οὗ τινος οἱ κόκκοι, κομψοὶ μαργαρίται, ἔχουν τὸ μέγεθος λεπτοκαρῶν.

Ἐὰν οἱ κανονικοὶ μαργαρίται ἔχωσι μεγάλην τιμὴν, οἱ ἀνωσοστρόγγυλοι (*baroques*), διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν τεχνικὴν ἔκφρασιν, δὲν ἔχουσι τοιαύτην χρησιμοποιοῦσι καὶ τοὺς μαργαρίτας, οἵτινες ἀναπτύσσονται ἐνίοτε ἐπὶ τῆς κογχύλης ἢ κεκλεισμένοι ἐντελῶς ἐντὸς τῶν πτυχῶν ταύτης, ἐξαφανίζοντες τὸ σημεῖον, δι' οὗ ἦσαν συνδεδεμένοι. Οἱ μαργαρίται οὗτοι, λεγόμενοι τοῦ Παναμᾶ, εἰσὶν ἀντικείμενον λεπτῆς ἐπιξεργασίας, λαμβάνουσι δὲ ὑπὸ τὴν χεῖρα ἐπιδεξιῶν τεχνίτου τὴν στρογγυλότητα καὶ τὴν λάμψιν ὠραίων κομψῶν μαργαρίτων. Τὸ κεφάλαιον τῆς νοθεύσεως τῶν μαργαρίτων θὰ ἀνεγινώσκετο μετὰ διαφέροντος, ἀλλὰ δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα. . . .

Εὐωνόια Σβορώνου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ II ΗΘΙΚΙΑΤΙΚΗ

A

Ἡ ποικιλτικὴ κατατάσσεται μετὰ τῶν διακοσμητικῶν τεχνῶν τῆς βιομηχανίας. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐχρησίμευσεν εἰς στολισμὸν ναῶν, ἀνακτόρων, σκηνῶν, ἐνδυμάτων, ἐπιπέλων κτλ. Ἀποδεδειγμένον τυγχάνει ὅτι αὕτη ἦν ἐν χρήσει ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, δύναται δὲ τις νὰ παρακολουθήσῃ τὰς διὰ τῆς βελόνης τῆς τέχνης προόδους κατὰ τὰς διαφόρους τοῦ πολιτισμοῦ πορείας ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κοσμητικὴν ἐν γένει τέχνην. Ἐνίσω τὰ ἐνστικτικὰ τῶν λαῶν εἶναι βάρβαρα καὶ ἀκαλλιέργητα ἢ κοσμητικὴ τέχνη εἶναι χονδροειδεστάτη καὶ ἀτελής. Τελειοποιεῖται δὲ καὶ προάγεται σὺν τῇ τοῦ πολιτισμοῦ ἀναπτύξει.

Πᾶσα ἐποχὴ, πᾶς λαὸς ἔχει ἴδιον τρόπον τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἀναπαραγάγειν τὸ καλόν. Ὁ ρυθμὸς ἐν τοῖς τεχνικοῖς ἔργοις εἶναι τὸ ἀντάγμα τῶν ἐθνικῶν χαρακτήρων καὶ τῶν τάσεων καὶ ὀρέξεων τῆς ἐποχῆς. Εἶναι τὸ ἐπὶ τῆς τέχνης ἀποτυπούμενον διακριτικὸν σημεῖον ἐθνικῆς προόδου, καὶ ὁ ἰδιῶν χαρακτήρ, ὃν εὐκόλως κατανοεῖ πᾶς ὁ τυχὼν ποῖας τινος καλλιτεχνικῆς μορφώσεως. Ὁ ρυθμὸς ἐπιτρέπει τὴν διάκρισιν καὶ κατὰ τὰς τῶν προϊόντων τῆς τέχνης τό-

σον σαφῶς, ὥστε ὁ βλέπων νὰ δύναται νὰ εἴπῃ «Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν χώραν ἢ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην».

Ὁ ρυθμὸς ὑφίσταται ἐπιδράσεις ὅλων διαφόρου φύσεως, ὡς τὴν τοῦ χρόνου, τῶν θρησκευτικῶν ἔργων, τῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ ἱστορικῶν περιπετειῶν. Ἡ μελέτη τοῦ ρυθμοῦ παρίστησι διπλοῦν ἐνδιαφέρον· δι' αὐτῆς διακρίνει τις καὶ χρονολογεῖ τὰ διάφορα τῆς τέχνης προϊόντα ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψίν· ὑπὸ αἰσθητικὴν δὲ ἐκτιμᾷ τὴν ἀκμὴν ἢ τὴν παρακμὴν τῆς τέχνης, παράγει τοὺς κανόνας τοῦ καλοῦ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτῶν.

Τὰ ὠραία ποικίματα ἔχουσι τὸν ρυθμὸν τῶν ὡς πάντα τὰ προϊόντα τῆς τέχνης. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην θέλομεν ἐξετάσει τὴν ποικιλτικὴν, αἱ δὲ ἀναγνωστῆραι μου θέλουσιν ἀρυσθῆ διττὸν ὄφελος, διότι πᾶν τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν πορείαν τῆς ποικιλτικῆς, τῆς πάντη γυναικείας τέχνης, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ γλυπτικὴν, τέχνας, εἰς ἃς πολλαὶ γυναικες μέχρι σήμερον διέπρεψαν.

Οἱ μᾶλλον γνωστοὶ ρυθμοὶ ἐν τῇ κοσμητικῇ τέχνῃ, οἱ σημειοῦντες εὐκρινέστερον τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα τῶν λαῶν, παρ' οἷς ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν εἶναι οἱ ἐξῆς: ρυθμὸς Αἰγυπτιακός, Ἑλληνικός, Βυζαντινός, Ρωμαϊκός, Γοθικός, ρυθμὸς τῆς Ἀναγεννήσεως, ρυθμὸς Λουδοβίκου XIV καὶ ρυθμὸς Λουδοβίκου XV.

Εἰς τούτους προσθετέον τὴν ἀξιοσημείωτον καὶ χαρακτηριστικωτάτην περίοδον τῆς Ἀνατολικῆς τέχνης, ἐν ἣ συμπεριλαμβάνονται ἡ Ἰνδικὴ τέχνη, ἡ τῶν Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Ἀράβων, ἢ Μαυριτανῶν, Σινῶν, Ἰαπῶνων. Ἡ καθ' ἡμᾶς κοσμητικὴ τέχνη δὲν φέρει μὲν τύπον, ἰδιῶντα πρὸς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, ἀναπαράγει ὅμως εὐστόχως καὶ καλλιαισθητικῶς πάντα ρυθμὸν ἀξίον ἀπομιμήσεως.

Ἐν τῇ ποικιλτικῇ ἢ ἱστογραφίᾳ σημειοὶ τὴν ἰδέαν τῆς καλλιτέχνης, ἧτις καθορίζεται καὶ τέλεον ἀποτυπῶνται διὰ τῶν σχηματῶν τῶν γραμμάτων καὶ σιγμῶν, ἃς ἡ βελόνη καὶ αἱ κλωσταὶ προσαρμόζουσιν ἐπὶ τῆς βελόνης.

Τὰ ἐν τῇ ποικιλτικῇ σχέδια ἐσηματίστησαν σὺν τῇ παρῶδῳ τοῦ χρόνου ἐν πρὸς ἐν συμβολοποιούντα ἰδέαν ἢ παράδοσιν.

Τινὰ τῶν σχεδίων τούτων εἶναι τῶσον ἀρχαῖα, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ τὴν παραγωγὴν αὐτῶν· ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὸ τόσφ συνήθως ἐν τῇ κοσμητικῇ τέχνῃ στέδιον τὸ παριστῶν τὸ ὕδωρ, οὗ ἡ ἀπεικόνισις ἄγνωστου ὅλων τυγχάνει παραγωγῆς.

Ἐν ἐκ τῶν ὠραιωτάτων σχεδίων τῆς ἀρχαιότητος, ὅπερ τόσον συνειθίζεται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εἶναι τὸ Ἑλληνικόν. — **Γκιρέκ** — ἀπλοῦν καὶ σύνθετον. Τὸ Ἑλληνικὸν σχέδιον, ὅπερ καὶ **Μένδρος** ἐπωνομάζετο ἐσυμβολοποιεῖ τὸν ροῦν τοῦ Μεάνδρου, ποταμοῦ ἐλικοῦ δοῦς τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Διὰ τῶν κυματοέντων Ἑλληνικῶν τούτων σχεδίων ἐποικίλλον αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες τοὺς πίλους καὶ τὰ ἱμάτια ἀνδρῶν τε καὶ γυναικεία, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν διασωθέντων ἀγαλμάτων.

Μαρία Α. Μαυρογορδάτου.

ΤΟ ΠΤΗΝΟΝ ΚΑΙ Ο ΖΕΦΥΡΟΣ

«Γιατί, πουλάκι μου δὲν ψάλλεις;
Γιατί ἐκρόφθης ἔσθ' ἀλαδία;
Τὸ κεφάλαιόν σου τί γέροντες;
Τί σοῦ πικραίνει τὴν καρδίαν;

*

«Γιατί δὲν μοῦ γελᾷς ὅσον πρώτα;
Γιατ' ἡ ματιά σου εἶν' ὀθλή;
Γιατί δὲν παίζουσι τὰ πτερά σου;
Μὲ τὴν προῆρ μου πιά, πουλί;

*

Ἡ φύσις πέριξ σου ἀρθίζει,
Ὁ οὐρανὸς χαμογελά.
Καὶ μόνον σὺ δὲν ἀπολαύεις
Τόσα τῆς φύσεως καλά.

*

Ἄχ! εἶλα πιά, πουλί μου, εἶλα,
Ὁ κόσμος ὅλος σὲ ζητεῖ,
Ματαίως ἄχ! τὸ δόλο κλαίει;
Γιατί, πουλάκι μου, γιατί;

*

Βλέπω, Ζεφύρι μου, πῶς ὄλα
Τριγύρω μου χαμογελοῦν,
Ἄκούω πῶς πτηρὰ καὶ δένδρα
Εἰς τὴν χαρὰν μὲ προσκαλοῦν.

*

Νὰ παίξω ἤθελα, νὰ ψάλλω,
Ὡς σὺ νὰ ἤμουν ζωηρόν,
Πλὴν ἡ ψυχὴ μου ἐμαράθη,
Ἐπὶ συμβάντων θλιβερῶν.

*

Ἐκεῖ ποῦ ἔψαλλα μὲ μέρτα,
Μίαν ἀγροῦλα δροσερή,
Προβάλλει αἴφνης μὲ παρθένα
Ὡσὰν τὸν ἦλο λαμπερή.

*

Ἐλα, πουλάκι μου, μοῦ λέγει,
Ἐλα κοίτ' ἀνὰ μὲ ἰθὺς,
Ἐστὸ παραθύρι μου νὰ τρέχῃς,
Κάθε πρωτὸ νὰ κελαδέῃς.

*

Τὸ καλημέρα νὰ μοῦ φέρῃς,
Νὰ μ' ἀγαπᾷς, νὰ σ' ἀγαπῶ,
Μὲ σὲ νὰ εἶμι' εὐεχυρισμένη,
Μ' ἐμὲ νὰ εἶσαι χαρωπό.»

*

Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ἀγροῦλα,
Περούσα πλά κάθε πλευρῶ
Τὸ τσίου τσίου νὰ τῆς ψάλλω,
Κὶ ἔτσι γλυκὰ νὰ τὴν ἔξυπῶ.

*

Τὴν ἀγαποῦσα, μ' ἀγαποῦσε.
Τῆς ἐκρατοῦσα συντροφιά.
Τῆς ἡμῶν φῶς μεσ' ἐστὸ σκοτάδι,
Μοῦτ' ἀκτίς στήν συννεφιά.

*

Οὕτω ἐπέρασε τὸ ἔαρ,
Τὸ θέρος ἔθαψε ταχύ,
Ἐν τούτοις πάντοτε διήρκει
Ἡ πρῶτῆ μας προσευχή.

*

Και μὲν ἀγῆρ τοῦ φθινοπώρου,
Μίαν περιλυποῦ ἀγῆρ,
Ποῦ ἐπολέμα φῶς μὲ σκότος,
Κ2' ὕπνος ἐκάλυψε τὴν γῆρ.

Σπεύδω ὡς πάντοτε νὰ φέρω
Τὸν πρωῶνδρ χαιρετισμόν.
— Πολλὰκις μὲ σιγμῇ συντρίβει
Χροῖας πίστεως δεσμόν! —

Ἐρῶ ἀρέμενον νὰ ἴδω
Τὸ πρόσωπὸν τῆς Ἰλαρόν,
Βλέπω μορφήν ἠγρωμένην,
Τ' ὄμμα τῆς βλέπω φοβερόν.

«Τόσῳ πρωτ' εἰ μὲ ταρατῆς;
"Ω ἄφες με νὰ κοιμηθῶ.
Τὸ θέρος φεύγει καὶ σὺ φύγες,
Τώρα τὴν κλῆνῃ μου ποθῶ».

Μὲ λύπην γέρω τὸ κεφάλι
Καὶ στήν φωλιὰν μου σταματῶ.
Καὶ τώρα ἄκουσε, Ζεφύρι,
Τὸ τραγουδάκι μου αὐτό:

Μὴν κάμνη; φίλους μ' ἐκόλλη
Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ θρηνη.
Μικρὰ αἰτία τοὺς μακρόνεις,
Ἄλλοτ' εἰς εὐλιχμῆς.

Ἐκατόμυθ

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Mantegazza)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἡ εὐαισθησία εἶναι ἥττον ἀνεπτυγμένη ἐν ταῖς ὑποδεστέ-
ραις φυλαῖς ὡς ἐκ τοῦ ἀπλουστεροῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν, καὶ
τῶν στενῶν ὁρίων τῆς παρ' αὐτοῖς ἀναπτύξεως τῆς συμπαιθείας.
Οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Αἰθίοπες αἰσθάνονται ἥττον ἡμῶν τοὺς πόνους
καὶ τὰς λύπας. Συντελεῖ δὲ τὰ μάλιστα εἰς τοῦτο ὁ τρόπος
τῆς διαίτης αὐτῶν, ἡ χρῆσις διαφόρων ναρκωτικῶν, ἡ ἀποχὴ
ἀπὸ ἐξεργετικῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος ποτῶν ὡς καφῆ
κτλ. καὶ ἡ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐξάσκησις εἰς ὀδυνηρὰς
καὶ ἐπιπόνους ἀσκήσεις.

Οἱ Ἀβυσσινοὶ π. χ. εἰς ἀλλόκοτον δοκιμασίαν πικρίνον
ἐπιδίδονται. Ἐπιτρέπεται εἰς τὰς νεανίδας νὰ ἐναποθέτωσιν
ὄγκον πανίου ἀνημμένου ἐπὶ τῆς τεταμμένης παλάμης τοῦ
νεανίου, ὅστις κρατεῖ αὐτὸ μέχρις ἀποπεφύσεως, χωρὶς οὐδὲ
τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἄλγους νὰ τῷ ἐκφύγῃ. Ὅταν τὸ θηριώ-
δες πείραγμα τελειώσῃ ἡ σκληρόκαρδος δεσποινὶς ζεεὶ τὸ πυρα-
κτωθὲν τῆς παλάμης μέρος καὶ δι' ἐνός βλοσυροῦ μειδιάματος
ἀνταμείβει τὸν ἱππότην νέον.

Οἱ ἐφηβοὶ τῶν Βελονανῶν ἐν τῇ ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς εἰς
τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν μεταβάσει των, ὑποβάλλονται εἰς προ-

εισαγωγικὴν μυσταγωγίαν, δηλαδὴ, ὁ πρεσβύτερος τῆς φυλῆς
δι' εὐλυγίστων βράβδων ἀνιλεῶς ζυλίζει τὸν ἀνδρὸν θέντα. Ἐκ
τοῦ στήθους ἐκείνου οὐδὲ ὁ ἐλάχιστος στόνος ἀντηχεῖ ἀν καὶ
οἱ αἱματηροὶ βράβδισμοὶ καταλίπωσιν ἀνεξιτήλους οὐλάς. Ἐπὶ
πλέον ὀφείλει νὰ διαθεβαῖοι τὸν ζῆλωτὴν μυσταγωγόν, χαρι-
εντιζόμενος καὶ χορεύων, ὅτι θὰ ὑποτάσσεται τῷ Βασιλεῖ
αὐτοῦ, θὰ κυβερνᾷ τὸν οἶκόν του καλῶς, τὰ κτήνη του κτλ.
Πεφυρακτωμένοι ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῶν νεανίδων
ἐναποτιθεμένοι σημαίνουσιν τὴν μετάβασιν αὐτῶν εἰς τὴν νε-
ανικήν ἡλικίαν.

Οἱ Μανδουροῦχοι ὑποβάλλονται εἰς τὴν δοκιμασίαν τῶν
φρικωδῶν καὶ ὀδυνηρῶν δηγμάτων τῶν ἀγρίων μυρμηκῶν.

Οἱ Καλόχοι μαστιγοῦνται μέχρις ἐξαντλήσεως. Ὁ περι-
γητῆς Βοῦδ ἀφηγεῖται ὅτι Βοσχιμάν τις, ἀφοῦ ὑπέβαλεν ἰθα-
γενῆ δούλον ἐκ περισειαν βράβδισμῶν, δι' ἐνός λακτίσμα-
τος τὸν κατεκύλισεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὄρους. Ἀνθ' ὧν αὐ-
τῶν τῶν κακώσεων σκιά μορφασμοῦ διέτρεξε τὸ πρόσωπον
τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ἔρμαιον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκπνοῆς του.

Οἱ τῆς βαρείου Ἀμερικῆς κάτοικοι ἐμπήγουσιν ὑπὸ τοῦς
πόδας αὐτῶν θραύσματα ὑέλων ἀνωδύνως.

Οἱ Κροῦμ εἶναι ὁ μόνος λαὸς ὁ ἀποτελῶν ἀντίθεσιν πρὸς
τοὺς ἄνω μνημονευθέντας. Οὗτοι ἐπὶ μόνῃ τῇ θεᾷ βράβδου λιπο-
ψυχοῦσιν. Ὁ Δάρβιν ἐν τῷ συγγράμματί του περὶ ἐκδηλώσεως
λύπης διηγεῖται ὅτι ἀρχηγὸς αἰθιοπικῆς τινὸς φυλῆς ὠδύρετο
ὡς νήπιον, διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἑορτασμοῦ του ἐνδύματος προσγε-
νηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του προστριβήν.

Ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατρίψας ἐν νέᾳ Ζελανδίᾳ Τάυλορ
γράφει, ὅτι αἱ γυναῖκες Μαχορῆ διατίθησιν ἔκτακτον ἀφθο-
νίαν δακρύων ὅταν θελήσωσι.

Ἐπέδαλον λέγει περαίνων, ὁ Mantegazza εἰς μυρίας
στρεβλώσεις καὶ βράβδους Αἰθίοπα τοῦ ὁποίου ἡ παθητικὴ
ἐκφρασις στερεοτύπως ἦν ἡ αὐτὴ συστολὴ τῶν νεύρων τοῦ
προσώπου, παραλλάσσουσα μόνον ἐν περιπτώσει μεταβολῆς
ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ εἰσπνοῆς δυσωδῶν ἀναθυμιάσεων.
Ἐν γένει, λέγει, ἐκ τῶν πειραματικῶν περιστροφῶν τῶν νεύ-
ρων τῆς χειρὸς οὐδεμία σχετικὴ πρὸς τοὺς λευκοὺς ἐκφρασις
ἄλγους ἐμφαίνεται εἰς τὸν Αἰθίοπα. Παρ' αὐτῷ λύπη ἐστὶν
οὐχὶ βαθμιαία καὶ τοπικὴ συστολὴ τῶν μυῶν, ἀλλ' ἀκανόνι-
στος καὶ τεταμμένη.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι ἡ τῆς λύπης ἐκδήλωσις
διάφορος παρὰ ταῖς διαφορὰς φυλαῖς καὶ γένεσι τυγχάνει,
πάντως ὅμως ἀνάλογος πρὸς τὸν φυσικὸν ὀργανισμόν καὶ τὴν
ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας διαίταν τοῦ ἀνθρώπου.

Μαρία Βελλή

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Αἱ Ἑλληνίδες τοῦ Λονδίνου ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ παρου-
σιασθῶσι πρὸς τὴν μνηστῆν τοῦ διαδόχου πριγκίπισσαν Σο-
φίαν, κατὰ πρόσκλησιν τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐτῆς μητρὸς. Ἡ
αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ αὐτοκράτειρα ἐδέχθη καὶ ἐπαρουσίασεν
αὐτοπροσώπως τὴν πριγκίπισσαν Σοφίαν πρὸς τὰς κ. κ. Φα-
νὴν Μ. Μαρογορδάτου, Εὐ. Ράλλη, Στ. Ράλλη, Ι. Σκαρα-
μαγκᾶ, Ι. Στεφάνοβιτς Σκυλίτση, Α. Βλαστοῦ, Θ. Κορωνιοῦ,

Π. Ράλλη, Ι. Καβάφη, Κ. Σικιάρη, Γ. Κεφαλᾶ καὶ Χρ.
Ράλλη. Μετὰ πολλοῦ δὲ ἐνδιαφέροντος καὶ ζήλου ὠμίλησε πρὸς
τὰς κυρίας ταύτας περὶ Ἑλλάδος, καὶ διαφόρους παρ' αὐτῶν
ἐζήτησε πληροφορίας.

Πληροφορηθεῖσα ὅτι αἱ πλείσται ἐξ αὐτῶν οὔτε κἀν τὴν
πατρίδα των ἐγνώριζον, ἐξέφρασεν ἐπὶ τούτῳ μεγίστην ἐκπλη-
ξιν καὶ ἀπορίαν, μετ' ἰδιαιτάτου δὲ ἐνδιαφέροντος συνδιελέ-
χθη μετὰ τῆς κ. Μαριέττας Κεφαλᾶ, ἥτις ἐπὶ τῇ εἰκοσιπεν-
ταστηρίδι τοῦ βασιλεῶς εἶχε κατέλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Αἱ κυρίαὶ ἀπῆλθον κατεγοητευμέναι ἐκ τῆς εὐγενοῦς καὶ
ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχον παρὰ τῇ αὐτοκρατορικῇ μνη-
στῇ τοῦ ἡμετέρου διαδόχου. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς ἐκ
Λονδίνου ἀναχωρήσεως τῆς πριγκίπισσας Σοφίας αἱ Ἑλληνίδες
Κυρίαὶ μετέβησαν πρὸς ἀποχαιρετισμὸν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν
σταθμὸν. Προσθένηγον δὲ αὐτῇ ὠραιότατας ἀνθοδέσμας αἱ δεσ-
ποινίδες Βαλιέρη καὶ Ράλλη.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ Δανίδες χειραφετούμεναι. — Κατὰ τὴν ἔναρ-
ξιν τῶν Βουλῶν πρεσβεία τοῦ σωματείου τῶν Δανίδων γυναι-
κῶν ἐπαρουσιάσθη καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ὑπουργόν τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ριγσδάμ ἀναφορὰν ὑπογε-
γραμμένην ὑπὸ 20,000 γυναικῶν, ἐξαιτουμένων τὸ δικαίωμα
ψήφου. Μεταξὺ τῶν ὑπογεγραμμένων γυναικῶν 14 χιλ. εἶναι
ὑπανδροὶ. Πλὴν τούτου κατ' αὐτὰς ἰδρύθη ἐν Κοπεγχάγῃ
σχολὴ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν τῇ σχολῇ
ταύτῃ διδάσκεται ἡ ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων ἀπὸ τοῦ
1848 καὶ ἐντεῦθεν, τὸ συνταγματικὸν δίκαιον, ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ
ψυχολογία.

Γυνὴ μυθιστοριογράφος. — Μέγαν ἐμποιεῖ κατ'

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Καὶ δὲν κατοικεῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἰς τὴν ὁδὸν Λενοῦαρ
ἀρ. 36. Καὶ δὲν εἰσῆλθης ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς τὸν οἶκον
τοῦ πλουσίου βιομηχάνου Μωδοῦ!

Καὶ δὲν ἐφόνευσας, μεταμυθισθεὶς εἰς ἱερέα τὴν χήραν Βερ-
νιέ, ἵνα ὑπεξαιρέσης τὸ ὑπὸ τοῦ συνενοχοῦ σου γνωρισθὲν σοι
ποσὸν τῶν 300 χιλ. φρ! Καὶ δὲν ἐπρόκειτο ἐν συναιρισμῶ
νὰ ἐκμεταλευθῆς καὶ αὐτὸν τὸν βιομηχάνον Μωδοῦ, ἵσως δὲ
καὶ αὐτὸν δολοφονήσης πρὸς ὑπεξαιρέσιν ἀπάσης τῆς περιου-
σίας του!

Εἶναι ψευδές, εἶπεν ὁ ἄθλιος μὲ παραφορὰν ἀπελπιστικῆς
μανίας! Ποῖος μὲ κατηγορεῖ; Ποῦ εἶναι αἱ ἀποδείξεις;

Ὁ κατήγορος εἶναι αἱ πράξεις σου, εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος, ἄχρηστε.
Τὰς ἀποδείξεις τὰς ἔχω ἐγὼ! ἔδω!!!

Ἀδύνατον, ἀπίστευτον! ἐξηκολούθησεν ὁ Δαρτουά.

Ἀπολύτως ἀνυπόκριτα πάντα ταῦτα. Ἀληθές ὅτι κατοικῶ
ὑπὸ ψευδώνυμον ἐν τῇ ὁδῷ Λενοῦαρ, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς κατοικίας
καὶ τοῦ ψευδώνυμου μέχρι τῆς δολοφονίας τῆς Βερνιέ ὑπάρχει
ἄβυσσος. Προκαλῶ δὲ ἀπ᾿ ἔτι πάντα τὸν δυνάμενον νὰ ἀπο-
δείξῃ τὴν ἐνοχὴν μου εἰς τὸ μυστῆρον τούτου καὶ φρικῶδες ἔγ-
κλημα! Περιμένετε ὀλίγον, εἶπεν ὁ δικαστὴς ἐγειρόμενος.

αὐτὰς θόρυβον ἐν Ἀμερικῇ ὠραιότατον μυθιστόρημα τῆς μίς
Μαργαρέ ὑπὸ τὸν τίτλον Πιστὸς καὶ ἄπιστος. Θέμα τοῦ μυθ-
ιστορήματος εἶναι τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου. Λέγεται ὅτι ὁ
κ. Γλάδστον ὅσον ἐνθουσιάζη ἐκ τοῦ ὠραιότητος τούτου ἔρ-
γου, ὥστε ἐγραψεν ἰδιόχειρον συγχαρητήριον ἐπιστολὴν πρὸς
τὴν νέαν συγγραφέα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΥΠΟ ΚΑΛΛΙΡΡΩΣ ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Μυθολογικὴ ἐποχὴ. — Θεοὶ: Ἴσις, λατρεία αὐτῆς, ἡ θεοποίησις
τῆς γυναικὸς ἐν τῇ θεᾷ Ἴσιδι. — Νούτ, Μούθις, Ἀθώρ, Μα, Σέλλ,
Σάτη, διάφοροι θεοὶ. — Ἡ γυνὴ ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς τελεταῖς. —
Ἱστορικὴ ἐποχὴ: Ἡ γυνὴ ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ ἠθικῆν, κοινωνικὴν καὶ
πολιτικὴν ἐποψίν. — Σύστασις οἰκογενείας. — Μονογαμία. — Γέν-
νησις καὶ ἀνατροφή κόρης. — Ἐσωτερικὸς βίος γυναικὸς. — Αἱ γυ-
ναῖκες ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ ἐν τοῖς γράμμασι. —
Πρὶς γυναικὸς. — Ἰσοῦτης δικαιωμάτων μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυ-
ναικῶν. — Συμμετοχὴ τῆς γυναικὸς εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς ἀνδρικός
ἐργασίας. — Ἀκατάσχετος πόθος πρὸς ἀπόκτισιν ἄρρενος. — Ἡθῆ
καὶ εὐθιμα. — Ἐνδυμασία γυναικῶν. Διάθρηψις τῶν γονέων ὑπὸ τῆς
θυγατρὸς. — Διαζύγιον. — Ἀποκομπὴ τῆς γυναικὸς. — Τιμωρία τῶν
ἄρτων πλὴν ἀπίστων συζύγων. — Τιμωρία τοῦ ἀπίστου ἀνδρός. —
Γάμοι μεταξὺ συγγενῶν καὶ ἀδελφῶν. — Πολυγαμία. — Ἐκλυσίς
ἡθῶν. — Θάνατος συζύγου. — Παράδοξις ἐκδήλωσις πένθους. — Κη-
δεῖαι. — Ὄρθου ἀνὰ τὰς πλατείας καὶ τὰς ὁδοὺς.

Διάσημοι βασίλισσαι: Νίτοκρῆς ἔξοχος ἐπὶ καλλονῇ καὶ μεγαλο-
φυΐᾳ, — πρώτη ἰδρύσασα ἀνάκτορον μετὰ κολοσσαίων ὑπογείων θά-
λων, συγκοινωνούντων μετὰ διακλιδώσεων τοῦ Νεῖλου. — Ἐκδήλω-
σις τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. — Ἰδρύσας ὑπ' αὐτῆς τῆς τρί-
της πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου. — Δωδεκαετής βασιλεία αὐτῆς. — Θά-
νατος αὐτῆς δι' ἀσφυξίας. — Σκιμύφορος. — Ἀμενσίς ἡ Καταζοῦ.
— Ἀνάπτυξις καὶ πρόοδος τοῦ ἐμπορίου ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτῆς. —
Ἀκεχρῆς ἡ Ἰμαουμότ, δωδεκαετής βασιλεία αὐτῆς. — Θαωστῆρ διά-
σημος βασίλισσα. — Ἐκλυσίς ἡθῶν ἐν τῇ βασιλικῇ ἀνακτορίᾳ. —

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ θύρα τοῦ παρακειμένου δωμα-
τίου ἀνεόχθη ὁ Γιλβέρτος δὲ καὶ ὁ Ὀνέζιμος ὀδηγούμενοι
ὑπὸ δύο φυλάκων εἰσῆλθον. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Δαρτουά ὁ Ὀνέ-
ζιμος ἀπέστρεψε μετὰ φρίκης τὸ πρόσωπον.

Ὁ δικαστὴς απευθυνόμενος πρὸς τοὺς δύο ἀδελφοὺς ἠρώ-
τησε: Γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

Ναί! ἀπήντησαν ἑμοφώνως, ὀνομάζεται Πέτρος Δαρτουά
καὶ ἐγνωρίσαμεν αὐτὸν παρὰ τῷ κ. Μωδοῦ.

Καὶ δὲν συνηντήθητε μετ' αὐτοῦ ἀλλαχοῦ, ἠρώτησεν ὁ δι-
καστὴς τὸν ἱερέα; Δὲν ἐξωμολογήσατε αὐτὸν ποτέ;

Ὁ ἄββας εἰσιώπα.
Δὲν ζιτῶ νὰ μάθω, τί εἶπεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός κατὰ τὴν
ἐξωμολόγησίν του, ἀλλ' ἀπλῶς ἐὰν ἐξωμολογήθη.

Ναί! ἀπήντησεν ὁ ἱερεύς.
Καὶ σὰς ἐνεπιστεύθη παρακαταθήκην τινα κατὰ τὴν ἐξω-
μολόγησίν του; Σὰς ἐνεπιστεύθη τὸ ποσόν, ὅπερ ὑπεξήρσεσε
παρὰ τῆς μητρὸς σας, ἦν αὐτός ἐδολοφόνησε;

Δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, εἶπεν
ὁ ἱερεύς ὠχρίων.

Βλέπετε, εἶπεν ὁ Δαρτουά θριαμβεύων. Εἶναι ψευδὴς ἡ
κατ' ἐμοῦ ἐξυφανθεῖσα συκοφαντία.

Μένει ἡ ἰδική σου ὁμολογία, ἦν ἔχω γραπτὴν καὶ ὑπογε-
γραμμένην, εἶπεν ὁ δικαστὴς, ἀναπτύσσων τὸν χάρτην πρὸ τῶν
ὀρθαλμῶν τοῦ Δαρτουά.

Ὁ κακοῦργος ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ σπασμὸς νευρικὸς συν-
ετάραξε ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνος, ἐψιθύ-
ρισεν ὁ ἄθλιος.

Κλεοπάτρα Α' και Β'. Βερενίκη. — Θάνατος αυτής. — Διαδοχος αυτής Βερενίκη Β'. Κλεοπάτρα η πρεσβυτέρα εξοχως επί καλλονή και εσφία, αλλά και επί διαφθορά και εκλίσει ήθων. — Γάμος αυτής μετά των ιδίων των αδελφών. — Συνομοσία του αδελφου και συζύγου αυτής μετά της αδελφής αυτής Αρσινόης. — Εκδιώξεις αυτής εκ του θρόνου. — Αρσινόη βασίλισσα. — Κατάπτωσης αυτής. — Επάνοδος της Κλεοπάτρας επί την βασιλικήν εξουσίαν. — Γάμος αυτής μετά του υστεροκόκου ένδεκαετ υς αδελφου της. — Τρίτος γάμος μετά του Πολεμαίου Διονυσίου αδελφου αυτής. — Ασωτος βίος αυτής. — Κλεοπάτρα θεοποιουμένη εν Ρώμη. — Νόμισμα Κλεοπάτρας. — Έρωτες αυτής μετά του Ιουλίου Καίσαρος και Αντωνίου. — Ηθική κατάπτωσης του Αιγυπτιακού κράτους. — Αυτοκτονία Κλεοπάτρας. — Υπατία εξοχως φιλόσοφος. — Βίος και θάνατος αυτής. (*Έπειται συνέχεια)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν. Α. Ι. Κυδωνίας. Ένεγράφησαν και αι νέαι. Μυρίας ευχαριστίας. Σώματα και ήμερολόγια αποστέλλονται γράφομεν. — Καν Β. Γ. Πατρίας. Μη αποδίδετε μεγάλην σημασίαν εις τόσων μικρά πράγματα. — Καν Αι. Κ. Κ]πολιν. Σπουδάσατε ζωγραφικήν. Τα ριθέντα χρώματα συζεύγνυται θαυμασίως μετά του έρυθρού. Ουδέποτε μετά του κιτρίνου, τό όποιον σας συμβουλεύομεν να αποφεύγητε. — Καν Α. Α. Φιλίπποπολι. Κάλλιον άρχά παρά ποτέ. Είναι τόσον δύσκολος ή συγκοινωνία, ώστε καθίσταται προβληματική ή διατήρησις αυτών. — Κον Ι. Τ. Αθηνάς. Δυστυχώς δέν υπάρχουν οι ζητούμενοι αριθμοί. — Κον Α. Ν. Αμπού-Κιμπίρ. Έλήφθησαν ευχαριστούμεν. Η έν Φαγούς σημειωθεΐσα είναι έγγραμμένη από του παρελθόντος έτους. — Κον Ε. Κ. Ανδρίτσαιναν. Έλήφθη ήμερολόγιον άποστάλη εις Νάξον. — Κον Ξ. Ψ. Σμύρνην. — Γνώμαι των επί του θέματος τούτου διασημοτέρων της Ευρώπης γυναικων έδημοσιεύθησαν έν τφ ύπ' άρ. 44 φυλλ. π. έ. — Καν Ν. Κ. Τορτίνο. Εγγνωμονούμεν διά φιλοφρονησάτην και ένθουσιώδη επιστολήν. Γράφομεν. — Κον Α. Κ. Πύργον. Έλήφθησαν ευχαριστούμεν άποδείξεις αποστέλλονται. — Καν. Έ. Χ. Καλάμας. Έλήφθησαν ευχαριστούμεν. — Κον Α. Γ. Κ]πολιν. Δέν έγράφομεν, διότι είναι θέμα τετριμμένον και υπό πάντων εξηγητημένον άνευ πρακτικού αποτελέσματος. Σήμερον έν τούτοις ικανοποιείται ή επιθυμία σας. — Καν Π. Μ. Κάϊρον. Τα βαρομετρικά τιμώνται άρ. 2. ως προς τό όνομά σας ποτον είναι τό λάθος μας. — Καν Υ. Σ. Μαγχεστρία. Ούχι! τό έν λόγω σύγγραμμα. Ευχαριστώ διά τας πληροφορίας. Γράφω. — Καν Μ. Ν. Α. Νάξον. Εγγνωμονούμεν δι' ευγενεστάτην και κολακευτικωτάτην επιστολήν γράφομεν. — Κον Α. Π. Μανσούραν. Συνδρομή είναι 8 φρ. γρ. — Κον Στ.

Μπ. Σόρον. Έλήφθησαν ή έν Άνδρω νέα συνδρομήτρια ενεγράφη ευχαριστούμεν άρ. 97 άποστάλη. — Καν Φ. Β. Στενήμαχο. Έλήφθησαν ενεγράφητε φύλλα άποστάλησαν. — Καν Οδ. Οτ. Τέρ-γέστην. Απέιρους ευχαριστίας διά τας άποσταλείσας σημειώσεις. Εικών επιτυχιστάτη γράφομεν. — Καν Δ. Σ. Μαγνησίαν. Μη έρωτάτε τί συνεθίζεται, αλλά τί άρμόζει και συμφέρει. — Καν Αι. Σ. Βιτώλια. Έδημοσιεύθη σχετικόν από ένός ήδη έτους. Εΐσθε νεωτέρα όφείλετε να υποκύψητε. Μηχανήματα άποστάλησαν. — Κον Χ. Ν. Διθερπούλ. Μυρίας εγγνωμοσύνας. Ένεγράφησαν. Φύλλα και άποδείξεις αποστέλλονται. — Καν Κ. Κ. Κεφαλληνίαν. Περί θεραπείας στραβισμού έν τφ ήμερολόγιω του 1889. Είναι συμβουλή διασήμου Άγγλου ίατρού. — Καν Ε. Π. Κέρκυραν. Πώς να αποστείλωμεν άγγελίαν, άφ' ου δέν εξετυπώθησαν εισέτι. Ευχαριστούμεν δι' ευγενή προθυμίαν. — Καν Σ. Κ. Αμιάναν. Περικαλύμματα Β'. Έτους δέν έλάθομεν εισέτι. Άμα ληφθώσιν αποστέλλονται πάραυτα.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πώς ανακαινίζονται τά έπιπλα. — Έάν εκ της πολυκαιρίας τ' υφασμα των έπιπλων ήρχισε να φθείρηται, αναπληρωτε το το ως εξής: Ζητείτε παρά τινος εμπόρου δείγματα μεταξωτών ή άλλων υφασμάτων κόπτετε εις τετράγωνα, συγκολλάτε και σκεπάτε τό φθαρέν υφασμα. Έάν τά τεμάχιά σας έχωσι σχέδια, κεντάτε τας γραμμάς αυτών δι' όμοιοχρόων χανθρών. Είναι τό εργώχειρον της τελευταίας εποχής.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Μήδια φρικασέ. — Πλύνετε καλώς 1 όκ. μήδια. Θέσετε έντός χύτρας, έν η κόπτετε καρτά εις στενά τεμάχια, πετροπέλινον φιλοκομμένον, σκόροδον, κρόμμυμα φρέσκα, άλας, πέπερι, διάφνην, άνάλογον έλαιον, και έν ποτήριον λευκού οίνου. Δυνατόν πωρ και καλύπτετε την χύτραν. Άμα ως άνοιξουν αφαιρείτε επιτηδείως τό έτερον των κογχυλίων. Διαλύετε όλίγον άλευρον εις έν κογλιάριον έξους, άφήνετε να συμποκνωθή ή σάλτσα και σερβίρετε.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται αι κ. κ. συνδρομήτριαι ήμων. όπως μόνον εις τούς παρουσιάζοντας άποδείξιν έντυπον φέρουσαν την σφραγίδα της «Εφημερίδος των Κυριών», πληρώνουσι την ετησίαν αιδών συνδρομήν. Πάσα άλλη άπόδειξις είναι άκυρος.

Ήσύγει ό σύντροός σου έρχεται εις συνάντησίν σου. Και άλλως κατά την στιγμήν εκείνην ειτήγηθι ό Άρμάνδος ώθούμενος υπό χωροφυλάκων. Τί έπραξα! διατί κατηγορούμαι! έτραύλιζεν ό άθλιος. Θέλουν την κεφαλήν σου μετά της ιδιικής μου, άνεφώνησεν ό Δαρτουά μετά κυνικής αυθαδεΐας. Έλεος! έλεος! ειπεν ό μηδαμινός Άρμάνδος γονατίζων πρό του δικαστού. Άπαγάγετε τούς άθλιους αυτούς, ειπεν ό δικαστής. Ύμεις δέ, Κύριοι, δεγθήτε την έκφρασιν της άπειρου λύπης μου επί τή πλάνη, εις ήν όλως άκουσίως μου περιέπεσα, ειπεν ό δικαστής, τείνων μετά διαχύσεως τας χείρας προς τούς δύο αδελφούς. Ό Θεός μας έπροστάτευσεν, ειπεν ό ιερέυς ύψών τό βλέμμα προς τόν ούρανόν. Ό Θεός υπό την μορφήν μιζς γυναικός, μιζς κόρης. ήτις ανέφξε και τούς όρθαλμούς ήμων και απήλλαξε την δικαιοσύνην σφάλματος φρικτού και άνεπνορθώτου. Ταύτα λέγων ό δικαστής ανέφξε την θύραν του σπουδαστηρίου του, επί του ουδού της όποιας έπεράνη ή Μαρκέλλα. Η Μαρκέλλα! ειπεν ό Γιλβέρτος ριπτόμενος ως πρελλός εις τούς πόδας της νεάνιδος. Έτήρησα την ύπόσχεσίν μου, ειπεν εκείνη άνεγειρούσα αυτόν και σφίγγουσα την χείρα του Άββά. Μοί έπιτρέπετε, προσέθηκεν άποτεινομένη προς τή Άββά να σας άσπασθώ ως άγιον και ως αδελφόν μου.

Πέντε παρήλθον μήνες από της ήμέρας εκείνης. Η λάμνη-τόμος ήτο έστημένη και ό δολοφόνος Δαρτουά άνήρχετο βρουχόμενος τας βαθμίδας αυτής. Ό συνένολός του ειχε καταδικασθή εις ισόβια δεσμά. Η Μαρκέλλα πρό δύο ήδη μηνών ειχε νυμφευθή μετά του Γιλβέρτου, τούς γάμους αυτών εύλογήσαντος αυτού του άββά Όνεζίμου Βερνιέ. Ό κ. Μωδού υπό την ιδιότητα αυτού ως προνοητικού και λογικού άνθρώπου, διηγείται προς πάντας ότι αυτός εξέλεξε γαμβρόν τον Γιλβέρτον, κατανοήσας έχαιρίως ότι ή εσούια και ή νοημοσύνη του νέου υπέσχετο αυτώ ευρύτατον στάδιον. Η Λουΐζετα προικισθεΐσα υπό της καλής Μαρκέλας ένυμφεύθη μετά καλού και έντίμου νέου, λησμονήσασα καθ' όλοκληρίαν τον κακούργον και κακοήθη Άρμάνδον. Η δέ Άγγλις παιδαγωγός μις Φλούτ, απήλθε μετά τον γάμον της Μαρκέλλας εις Άγγλίαν, φέρουσα πάντοτε την πρασίνην καλύπτραν της, την άχώριστον βίβλον της και τό χαρτοφυλάκιον πλήρες εκ του χρηματικού ποσού, όπερ ή Μαρκέλλα ως δώρον προσήνεγκεν αυτή κατά την ήμέραν των γάμων της. Τούτο δέν την ήμπόδισε να διΰσχυρίζηται ότι ή Γαλλία είναι ό μάλλον διεφθαρμένος τόπος της ύψηλίου και ότι κατά τό μάλλον και ήττον οι πλείστοι των Γάλλων ιερέων είναι μητροκτόνοι!

ΤΕΛΟΣ.